

[Aksel Larsen.]

spørgslen, kort og summarisk nævnte en række konkrete eksempler på unormal behandling af W. T. K.-sagen fra den øverste anklagemyndigheds side og på ukorrekt eller lovstridig handlemåde fra rigsadvokat Pihls side, men at ministeren i sin svartale gik udenom adskillige af disse eksempler.

Opbygningen, indholdet og manglerne ved justitsministerens tale gør det nødvendigt og rimeligt, at jeg nu inddeler min tale i tre afsnit. Først må jeg beskæftige mig med urigtighederne i justitsministerens tale af 24. ds. Dernæst må jeg på grundlag af de domspræmisser, som ministeren så flittigt citerede og tilsluttede sig — undtagen hvor de gik imod rigsadvokaten, for så var ministeren ikke enig med domstolene! — belyse byrettens og landsrettens måde at varetage retfærdighedens interesser på. Endelig må jeg påny fremdrage kendsgerninger, som viser, at den øverste anklagemyndighed — og det gælder både rigsadvokat og justitsministerium — ganske øjensynlig kun har stræbt efter eet i denne sag: at skærme W. T. K., at hindre fremkomsten af noget ufordelagtigt om firmaets værnemagerarbejde og stræbt efter for enhver pris at slutte sagen uden tiltale — alt på bekostning af love, forordninger, regler og normal praksis.

Først tager jeg altså den del af justitsministerens tale, som må stå for ministerens eller i hvert fald justitsministeriets egen regning.

For det første er der justitsministerens påstand om, at folketinget under debatterne om W. T. K.-sagen i efteråret 1948 skulle være gået ud fra, at ved sagen mod Børge Houmann ville der „blive lejlighed til at få anklagemyndighedens behandling af sagen yderligere belyst“. Denne fremstilling er med et mildt ord sagt *urigtig*.

Det fremgår udtrykkeligt af de udtalelser, der dengang blev fremsat, bl. a. af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard — de kan ses i tidenden sp. 289 og sp. 1035 1948 — og af det daværende ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, sp. 1034 1948, at det, man ventede og gik ud fra der ved justitsministeriets omsorg ville ske under sagen mod Børge Houmann, det var, som udtrykt af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, den nuværende udenrigsminister, at „hele spørgsmålet vedrørende anklagemyndighedens forhold til sagen og spørgsmålet, om der kan rejses anklage“ — altså mod W. T. K. —, „nu vil blive klarlagt gennem det sagsanlæg, som rigsadvokaten er skredet til...“.

Den daværende justitsminister tog ikke i ringeste måde afstand fra denne og lignende udtalelser, hvormed partiernes ordførere begrundede, hvorfor de ville udsætte deres bedømmelse af sagen. Præmisserne for folketingets forkastelse af den kommunistiske dagsorden af 5. november 1948 og for, at folketinget først senere ville tage stilling til W. T. K.-sagen og dens behandling, var altså ikke kun det, at man ønskede anklagemyndighedens forhold yderligere belyst, men også det, at man nu ønskede selve W. T. K.-sagen grundigt undersøgt. Ministerens fremstilling i fredags indeholdt altså kun den halve sandhed.

For det andet fortalte justitsministeren i fredags, at Børge Houmann var anklaget og dømt bl. a. for at have beskyldt rigsadvokat Pihl for at have modtaget bestikkelse. Enten kender den højtærede minister slet ikke sagen, eller også har man i justitsministeriet bevidst givet ministeren forkerte oplysninger.

Houmann har hverken i sine artikler eller i henhold til anklageskriftet beskyldt rigsadvokat Pihl for at modtage bestikkelse, men Houmann har derimod om revisor Bøytler skrevet, at „tanken om bestikkelse trænger sig på“ — altså antagelse og honorering af Bøytler på sådan måde og under sådanne forhold, at det eventuelt kunne opfattes som bestikkelse af Bøytler!

For det tredje: Justitsministeren udtalte, at Houmanns forsvarer ved byret og landsret havde haft lejlighed til at fremkomme med „enhver bevislighed, det være sig dokumenter som vidner“. Nej, det har Houmanns forsvarer aldeles ikke haft.

Justitsministeriet har nemlig på ethvert trin af sagen handlet i modstrid med folketingets forudsætninger af 5. november 1948 og nægtet at stille dokumenter til rådighed, som var eller kunne være af betydning for sagen. Nogle af dem kom alligevel frem ved retskendelse, som gik ministeriet imod, men forsvareren kunne ganske vist kun kræve de dokumenter fremlagt, til hvis eksistens han havde kendskab.

I et af tilfældene begærede forsvareren fremlagt rigsadvokatens cirkulære til statsadvokaterne om behandlingen af værnemagersager. Justitsministeriet sagde nej, men dets repræsentant, anklageren, tilbød, at landsrettens dommere fortroligt måtte læse cirkulæret. Dette uhørte tilbud afviste retten dog og bestemte, at dokumentet skulle fremlægges. Det blev det så — tilsyneladende! For efter mit kendskab til cirkulærene om værnemagersager var det ikke det rigtige, men et helt andet og i denne